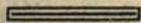

страни съ фенеръ въ ржка, посрещна влака и го изпрати тъй, както върниятъ стражъ изпраща ношѣта, пазилъ предаденъ постъ.

И когато тренътъ измина участъка на Мудринъ — кантонерътъ дълго слуша глухия тътнежъ на

колелетата и почувствува, че въ душата му става свѣтло, леко, топло.

— Тъй е, — вдигна гордо глава той. — Тъй е, да си на служба и добросъвестно да изпълнишь дългъ!

Ц В.

Следъ излизането на началника.

Часътъ е три следъ обѣдъ.

Началникътъ откача балтона си, поставя си бомбето, ржавицитъ, взема бастуна и казва на подначалника:

— Азъ излизамъ и до довечера нѣма да се върна. Утре Вие ще ми докладвате, ако станѣ нѣщо важно.

Подначалникътъ, който презъ това време е правъ, чакъ додето излиза началникътъ, сѣда на писалищната си маса и се замисля. Взема перодръжката и я поатапя въ мастилото, но не почва да пише, тя остава въ ржката му въ едно положение и мастилото върху писеца изсъхва. Като мисли така, той се сѣща, че има една бърза работа, уреждането на нѣкакъвъ въпросъ по едно дѣло, по което той е ищецъ и че може сега да я уреди.

Става, облича си балтона, взема шапката си, бастуна и чрезъ разсилния повиква отъ съседната стая старшия контрольоръ и му казва:

— Началника го нѣма и нѣ-

ма цѣлия следобѣдъ да дойде. Азъ ще излѣза, обаждамъ Ви се да знаете, и до довечера нѣма да се върна. Ако стане нѣщо важно, ще ми го съобщите утре, да го докладвамъ. Вие оставате за началникъ.

И излиза.

Старшиятъ контрольоръ си отива въ стаята, сѣда на масата си и се замисля. Той си спомва, че има да урежда единъ въпросъ по гаранция на вуйчовата си дъщеря; тоя въпросъ е отъ голѣмо значение за него.

— Азъ мога да излѣза сега и да го уредя, — мисли си той. — Началника и подначалника ги нѣма и нѣма да се върнатъ до довечера. Азъ мога сжщо да не се върна.

Той сжщо си зема зимното палто, нахлупва си шапката и казва на младшия контрольоръ, който седи на насрещната маса и съ пиличката на джобнитъ си ножички си глади ноктитъ:

— Азъ ще излѣза. Началника и подначалника ги нѣма. До до-